

Interoga TIFF
Actrița Cristina Flutur face parte din Juriul Competiției.

»Pagina 4

Ochi pentru Ochi
Două must-see-uri în secțiunea despre răzbunare: *Calvarul și Rabla albastră*.

»Pagina 8

Ca întotdeauna, filme coreene
Află care sunt superlativalele din filmele coreene ale ediției 13.

»Pagina 10

APERITIFF

Publicație oficială a TIFF

#3

Duminică | 1 iunie | 2014
www.tiff.ro

TIFF. 13 Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 30.05 – 08.06.2014

Prezentat de:

Reușim împreună.

1984

Locul e numai bun pentru a potența atmosfera angoasantă și oprimentă a filmului ce împlinește 30 de ani chiar anul acesta. Bazat pe arhicunoscutul roman al lui George Orwell, filmul tratează un viitor fantezist, alternativ și cutremurător de actual, mai ales în

contextul scandalurilor N.S.A./Edward Snowden și a nebuniei ascultărilor de telefoane, scurgerilor de informații etc. Cert e că, acum, la 30 de ani de la acest univers cinematografic și la 65 de ani de la lansarea romanului, universul nostru, cel real și lateral celui orwellian, a trecut de mult de buza prăpastiei psihotice create de va-

rii organisme guvernamentale ce funcționează ca un virtual Frate Cel Mare. *1984* a fost premiat la festivalul din Valladolid, ediția 1984, pentru cel mai bun actor (John Hurt și Richard Burton), John Hurt câștigând același premiu și la Fantasporto în 1985.

Cătălin Mesaru

Castelul Banffy din Bonțida, monument baroc transilvănean, e un loc curios de propice pentru o proiecție specială a filmului *1984*, capodoperă distopică supremă a lui Michael Radford (*Il Postino*, *B.Monkey*, *Dancing at the Blue Iguana*, printre altele).

Cinematografele TIFF

→ **Cinema Florin Piersic**
P-ța Mihai Viteazul, nr. 11
→ **Casa de Cultură a Studenților**
P-ța Lucian Blaga, nr. 1-3
→ **Cinema Arta**
Str. Universității, nr. 3
→ **Cinema Victoria**
Bd-ul Eroilor, nr. 51
→ **Cinema Mărăști**
Aurel Vlaicu, nr. 3 (în spatele stației "Arte Plastice")
→ **Cercul Militar**
P-ța Avram Iancu, nr. 1-3
→ **Sapientia**
Calea Turzii, nr. 4

Piața Unirii Open Sir, Meeting Point și Tiff Lounge

→ **Piața Unirii**
→ **Mănăstir Open Air**
la terenurile de sport,
în zona complexului „Nora”
→ **Institutul Francez Cluj**
Str. I.I.C. Brătianu, nr. 22
→ **Depozitul de Filme**
Str. Maiakovski, nr. 31-35
→ **Biserica Evanghelică Luterană**
Bd-ul. 21 decembrie 1989, nr. 1
→ **Castelul Banffy**
Bonțida

AperiTiff

Redactor șef:
Laura Popescu

Redactor șef adjunct:
Radu Meza

Secretar de redacție:
Bogdan Beșliu

Redactori:
Anca Grădinaru
Cristi Mărculescu
Cătălin Mesaru
Cătălin Moise
Mark Racz
Ion Indolean
Georgiana Madin

Pagina de engleză:
Jay Weissberg
Martin Blaney
Codruța Crețulescu

Reporteri:
Flavia Dima
Alexandra Stan
Iulia Vlad

Fotografi:
Vlad Gherman
Mihai Birș
Mihai Birsan

Graphic design:
Carmen Gociu
Andrei Pastuhov

Ilustrație:
Matei Branea

Distribuție:
Ionuț Husti

Tipărit la:
Media Pro

Prețuri bilete

- Bilete cumpărate cu minim o zi înaintea proiectiei: Preț întreg: **10 lei**
- Elevi, studenți și pensionari: **8 lei**
- Bilete cumpărate în ziua proiectiei: Preț unic: **12 lei**.
- Bilet pentru copii și elevi EducaTiff: **8 lei**
- Piața Unirii Open Air: **8 lei**
- Bilet proiectii 3D: **15 lei**
- "Week-end la Castel": **10 lei**
- Concert Bălănescu Quartet, "Maria T": **30 lei**
- *Crucișătorul Potiokin*, acompaniament live Russkaja: **30 lei**
- Concert&proiecție Teeth of the Sea, *The Last Man*: **30 lei**
- Proiecție-eveniment Faust: **30 lei**
- Spectacol HAI IU IU NU HI YOU YOU / Maria Tănase remix: **30 lei**
- Concertele la CASA TIFF: **15 lei**
- Ceremonia de închidere: **30 lei**
- **Mănăstir Open Air: gratuit**
- **Cinema Mărăști: Două persoane intră la film cu un singur bilet**

Supernova

Venus înveșmântată în blănuri

Venus înveșmântată în blănuri. Ce s-ar mai putea face cu fundamentele masochismului la 144 de ani de la publicarea nuvelei lui Leopold von Sacher-Masoch? Evident ceva derivativ și intelectual. În niciun caz vreo vulgaritate sexy sau tului doamne, porno. Astea s-au făcut și răsfăcut. Deci Roman Polanski abordează iconicul text din perspectivă dublu teatrală. Pentru început ecranizează piesa omonimă semnată de David Ives, de mare succes pe Broadway. Amplasamentul este chiar un teatru în care un regizor (Matthieu Amalric), deloc mulțumit de audițiile

pentru ecranizarea nuvelei lui Sacher-Masoch, are (ne-)șansa întâlnirii cu protagonista perfectă. Vanda (Emmanuelle Seigner) este vulgară și limitată, ca mai toate actrițele, dar odată ajunsă pe scenă, uimește prin talentul actoresc. Cu decoruri minimaliste și o abordare regizorală extra light, Roman Polanski, deloc străin de plusurile unui text de teatru ecranizat (*Carnage*, precedentul film este o dovadă în acest sens) repune în discuție exact miza maximă: jocul de putere și control.

Cristi Mărculescu

Păpușa

Păpușa spune povestea primei poete poloneze de etnie rromă, sau, mai precis, povestea lumii din care ea a ieșit la suprafață. Într-un alb-negru spectaculos, filmul documentează cutumele lumii rrome lipsite de conceptele de timp și proprietate. E o lume în care cu certitudine nu e foarte mult loc de scris poezie între viața pe drum, o independență feroce și determinarea de a se ține pe ei și pe obiceiurile lor cât mai departe de orice gadjo (termenul propice oricărui individ din afara etniei). Așadar atunci când

un poet polonez dă din întâmplare peste Jowita Budnik, Papsza din titlu, și-i recunoaște valențele poetice pe care le și publică unui public larg, ea este ostracizată complet de comunitate pe motiv de înaltă trădare și complotare cu străinezi nedemni. Naufragiată între o lume care nu o mai acceptă și o alta pe care nu o înțelege, Papsza descoperă în totalitate blestemul culturii și educației, care duce în același timp spre elevare și alienare.

Cătălin Moise

Tiffarul de departe

1. Ce are TIFF și nu au alte festivaluri?
2. Care a fost cel mai mare sacrificiu făcut să ajungi la festival?
3. Care a fost revelația pe care ți-a oferit-o TIFFul, filmul pe care l-ai descoperit aici și nu în altă parte?
4. Care a fost cea mai memorabilă petrecere de la TIFF?
5. Care a fost momentul tău limită la TIFF?
6. Trei lucruri pe care vrei să le faci anul ăsta la TIFF.
7. Ce ți-a plăcut/displăcut cel mai mult la AperiTiff?
8. Care a fost întrebunțarea cea mai utilă pe care ai dat-o AperiTiffului?
9. Cât îți ia să îți revii după vacanța de la TIFF?

an foarte greu din cauza unor probleme în familie și e primul festival după multe luni la care am avut puterea să vin.

3. Au fost multe. Primele două care îmi vin în minte fără să mă gândesc prea mult au fost *Infernal Affairs* și *Der freie Wille*.

4. În 2007 sau în 2008 am văzut 40 de filme în nouă zile și mi-am dat seama că am ajuns la un moment limită în clipa în care citeam toate subtitrările de pe ecran în toate limbile pe care le înțelegeam.

5. Toate petrecerile HBO, majoritatea la Club Diesel.

6. Să văd multe filme, să îi întâlnesc pe toți prietenii pe care mi i-am făcut în 11 ani la TIFF și să mănânc sarmale.

7. Îmi place foarte mult AperiTiff, e foarte util, dar nu sunt întotdeauna de acord cu voturile publicului. Filmele care îmi plac sunt de obicei în partea de jos a clasamentului publicului.

8. În fiecare an duc toate numerele din AperiTiff la Roma și le dau prietenelor mele românce să le citească. Apoi, mă întrebă unde pot vedea filmele.

9. Un an, până mă întorc la TIFF, la ediția următoare.

Dana Enulescu, jurnalist la Roma pentru BBC, Agerpres RAI. Vine de 11 ani la TIFF.

1. Are Clujul. Atmosfera de la Cluj, pe care nu o regăsești în niciun alt festival.
2. Aș face orice sacrificiu și aș renunța la orice ca să pot veni la TIFF. De altfel, am avut un

Program Depozitul de Filme

DUMINICĂ, 1 Iunie

21:45
**Ultimele locuri rămase/
The Last Remaining Seats**
r. Marios Piperides (Cipru)

22:30
**Ultimul proiectant/
The Last Projectionist**
r. Thomas Lowes (Marea Britanie)

JOI, 5 Iunie

20:30
Eveniment special Depozitul de filme
secvențe din Cinema, mon amour (work-in-progress)

21:45
Repertoriul/ The Rep
r. Morgan White (Canada)

VINERI, 6 Iunie

21:45
**Sfârșitul cinematografului/
Cinema at the End**
r. Meritxell Soler și Julián Vázquez (Spania-Argentina)

**Cinema de provincie/
Small-Town Movie**
regia Arthur Balint (scurmetraj, Ungaria)

SĂMBĂTĂ, 7 Iunie

21:45
**Ultimul proiectant/
The Last Projectionist**
r. Thomas Lowes (Marea Britanie)

CUM AJUNGEȚI LA DEPOZITUL DE FILME

* Un serviciu de shuttle pentru Depozitul de filme va fi disponibil în zilele cu proiecții – 31 mai, 1 iunie, 5 iunie, 6 iunie și 7 iunie. Microbuzele vor circula între 20.00 și 21.30, cu plecare din Piața Unirii la fiecare 15 minute, și înapoi spre centru, de pe strada Maiakovski, nr. 31-35.

Premiul publicului

Barometru general

- 1 *Philomena* 4.65
- 2 *Șutează / Kick It* 4.54
- 3 *Procesele lui Muhammad Ali / The Trials of Muhammad Ali* 4.50
- 4 *Suspectul / The Suspect* 4.44
- 5 *Bătrânul de 100 de ani care a șters-o pe fereastră / The 100-year Old Man Who Climbed Out the Window and Disappeared* 4.34

Proiecție specială

Cinema Paradiso

Nuovo Cinema Paradiso e despre un cinema, de provincie, care n-a existat nicicând, acela în care s-au proiectat toate filmele făcute vreodată. Are propria lui cenzură, practică cu metodă de preotul din sat, care îl obligă pe proiectant să taie cu foarfeca acele bucățele de peliculă pe care s-au imprimat săruturile din filmele de dragoste. Cinema Paradiso e raiul filmelor "tăiate", un termen pe care publicul sub 25 de ani nici măcar nu mai are cum să îl înțeleagă. Are publicul său care îi ocupă scaunele tari în fiecare seară, gesticulând fără rezervă, certându-și eroii de pe ecran

când lucrurile iau o întorsătură care nu e pe placul său. E greu de anticipat cum ar reacționa expus la impudoria bucaților cenzurate. Totul e privit printr-un *flashback* și prin ochii unui copil atins de transa formidabilului spectacol, în mintea căruia marile personaje de pe ecran se amestecă cu memorabilele personaje din fața ecranului. Acel spectacol e mort deja de la începutul filmului, dar probabil puține lucruri au avut parte pe lumea asta de o moarte mai glorioasă ca cinematograful în filmul lui Giuseppe Tornatore.

Laura Popescu

Concert

Concert de jazz la Casa TIFF

Teodora Enache & Band cântă azi la ora 22:00 la Casa TIFF. Una dintre cele mai importante artiste de jazz din România, cu 10 albume muzicale realizate și colaborări cu artiști prestigioși din țară și străinătate va concerta pentru publicul TIFF.

Program Evenimente

DUMINICĂ, 1 Iunie 2014

11:00
Cinepiano
cu acompaniament live de Tony Berchmans (Brazilia), proiecție de Ziua Copilului la Cinema Florin Piersic

14:30
Păpușa / Papsza
r. Joanna Kos, Krzysztof Krause (Polonia) – proiecție în cadrul Zilei Diversității la Cinema Arta

17:00
Vernisajul expoziției Film Poster is Not Dead
prezentată de Centrul Ceh, București, la Muzeul de Artă

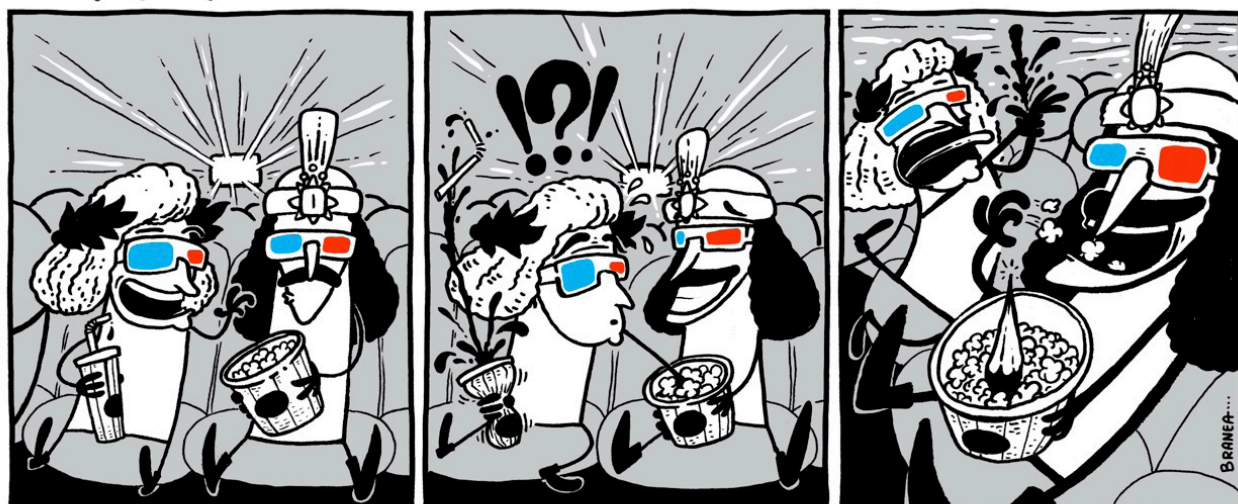
20:30
Finsterworld
r. Frauke Finsterwalder (Germania) – în deschiderea Focus Noul Film German la Cinema Arta

21:45
1984 / Nineteen Eighty-Four
r. Michael Radford (Marea Britanie) la Castelul Banffy

22:00
Casa radio / La maison de la radio
r. Nicholas Phyllibert – proiecție în aer liber la Institutul Francez

22:00
Concert de jazz
Teodora Enache & band la Casa TIFF

BD 3 NR. 3 & DE MATEI BRANEA

Program / duminică / 1 iunie

CINEMA FLORIN PIERSIC

11:00
Cinepiano
Cineconcert Tony Berchmans, (90')

13:00
Magicienii / Magic Men
(Israel, 100')

15:30
Răpirea lui Michel Houellebecq / L'enlèvement de Michel Houellebecq
(Franța, 92')

18:00
Freză nasoală / Pelo malo
(Venezuela, Peru, Argentina, Germania, 93')

20:30
Finsterworld
(Germania, 95')

23:00
Rabla albastră / Blue Ruin
(Statele Unite, 90')

CERCUL MILITAR

13:15
Diavolul nu doarme niciodată / The Devil Never Sleeps
(Cehoslovacia, 95')

15:45
Colivia de aur / La jaula de oro
(Guatemala, Spania, Mexic, 102')

18:15
Nevoi speciale / L'amore secondo enea
(Germania, Italia, Austria, Franța, 82')

20:45
Good Vibrations
(Marea Britanie, Irlanda, 103')

23:15
Povestea unui mafiot / The Godfather's Story
(Cehia, 100')

CINEMA VICTORIA

10:00
Escrocheria / The Fake
(Coreea de Sud, 101')

12:30
Regret! / Spijt!
(Olanda, 95')

15:00
Trăiască libertatea! / Viva la libertà
(Italia, 94')

17:30
Rosie
(Elveția, 106')

20:00
Câinele / Dog
(Iran, 79')

Prizonieră / Yardsbird
(Australia, 13')

22:00
Vocea celor neauziți / La voz de los silenciados
(Statele Unite, 90')

LUNA
(Statele unite, 12')

00:15
R100*
(Japonia, 100')

CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

14:00
Suntem Mari Pepa! / Somos Mari Pepa
(Mexic, 95')

16:00
Ciudată mai e dragostea / Love is Strange
(Statele Unite, 98')

18:30
Calvarul / Calvary
(Irlanda, Marea Britanie, 100')

21:00
Venus înveșmântată în blănuri / La Vénus à la fourrure
(Franța, Polonia, 96')

SAPIENTIA

10:00
Boxerul și moartea / The Boxer and Death
(Cehoslovacia, 120')

12:30
Un pact / A Pact
(Germania, Franța, 83')

15:00
28 ½
(Germania, 82')

17:30
Înainte de sfârșitul nopții / Before Tonight is Over
(Cehoslovacia, 86')

19:15
Nevasta polițistului * / The Police Officer's Wife
(Germania, 175')

22:30
Cel mai bun meci al lui Muhammad Ali / Muhammad Ali's Greatest Fight
(Statele Unite, 97')

CINEMA ARTA

10:00
Luna de miere / Honeymoon
(Cehia, Slovacia, 87')

11:45
Ultimele locuri rămase / The Last Remaining Seats
(Cipru, Grecia, 45')

12:45
Un alt drum / Fuoristrada
(Italia, 70')

14:30
Păpușa / Papsza
(Polonia, 131')

17:00
Băieții din Est / Eastern Boys
(Franța, 128')

19:45
Patch Town
(Canada, 85')

21:45
Povestea morții mele / Història de la meva mort
(Spania, Franța, 151')

CINEMA MĂRĂȘTI

18:00
Cinema Paradiso / Nuovo Cinema Paradiso
(Italia, Franța, 124')

20:30
Ruină / Ruin
(Australia, Cambodgia, 90')

PIAȚA UNIRII OPEN AIR

21:45
Spărgătoarea de bănci / Banklady
(Germania, 117')

INSTITUTUL FRANCEZ

22:00
Casa radio / La Maison de la radio
(Franța, Japonia, 99')

MĂNĂȘTUR OPEN AIR

22:00
Pionier / Pioneer
(Norvegia, Germania, Suedia, Franța, Finlanda, 106')

CASTELUL BANFFY BONȚIDA

21:45
1984 / Nineteen Eighty-Four (1984)
(Marea Britanie, 113')

InterogaTIFF

Cristina Flutur: „Îmi plac filmele care emoționează și te fac să ieși altfel din sală”

A luat premiul pentru interpretare la Cannes, la prima apariție cinematografică. E o actriță și o persoană cu o anumită sensibilitate spre senzorialitate. Membră a juriului acestei ediții, spune că va decodifica și va cântări filmele prin prisma ideilor, dar și emoțiilor pe care le transmite.

La 10 ani de când ai absolvit facultatea de teatru din Cluj, cum vezi orașul? Schimbări?

E foarte schimbat! Am venit la Cluj de multe ori și l-am văzut cum se schimbă. Totul e în mișcare. E un pic altă atmosferă. Când eram eu studentă, era puțin mai boem, acum are un altfel de ritm.

Crezi că TIFF-ul are un aport în acest sens?

E posibil și e bine, că aduce un suflu nou.

Cum vezi experiența de a te afla

într-un juriu internațional?

O mare responsabilitate! Am avut emoții când am primit propunerea. **Care sunt criteriile tale de juri-zare?**

Raportul cu un film și cu o operă de artă în general, mi se pare foarte personal. Am mai zis asta de multe ori și chiar cred că e o relație foarte intimă între tine și ceea ce se întâmplă pe ecran. Din punctul meu de vedere, totul va fi trecut prin ceea ce simt eu, dar în același timp o să încerc să privesc și dintr-o altă perspectivă. E greu de spus cam cum se face.

Unii jurați caută ceva nou, ca și criteriu, dar ei provin din critică de film sau regie de film. Tu spunei într-un alt interviu că iubești natura și poate că te atrage mai mult partea senzorială, nu cea tehnică, a unui film?

Sigur că cele două merg laolaltă, dar cel mai mult îmi place la un film când îți spune ceva care te emoționează și care te face să te gândești și cumva ieși altfel (din sală, nr). Ce mă mai interesează foarte tare, e latura umană. Sensibilitatea pe care arta trebuie să o reamintească lumii. Poate pare utopic și idealist ce spun, dar cred că avem mare nevoie de asta și filmele pot face asta.

Cum a fost colaborarea ta cu Cristian Mungiu?

Foarte frumoasă. Una din acele întâlniri! În viață, avem câteva întâlniri care ne schimbă și cred că întâlnirea cu Cristian a fost una dintre ele.

Ai mai întâlnit astfel de oameni, la nivel profesional?

Da, în teatru, oameni foarte interesați care m-au ajutat cumva să

descopăr în mine niște nișe pe care nu știam că le am. Atât ca metodă de joc actoricesc, cât și ca fel de a fi, pentru că cele două se leagă.

Câte duble ați tras în medie per scenă, pentru După dealuri?

Uneori ajungeam și la 30 de duble, dacă nu eram acolo unde trebuie.

Cum ai ajuns la intensitatea scenelor din a doua jumătate a filmului?

E foarte greu de spus. Cred că pentru fiecare caz, să lucrezi într-un anumit fel te ajută să ajungi la un personaj, dar se poate să nu te ajute să ajungi la un altul, cu o altă structură interioară. Cu Alina, a fost ca și cum aș fi coborât într-o grotă și încercam să cobor din ce în ce mai mult pe parcursul filmului. Faptul că am filmat în ordine cronologică ne-a ajutat. Emoțiile se tot acumula și cumva găseam modalități de-a păstra emoția anterioară, ca să nu o iau de la zero. Să o păstrez și să o tot cresc. Un fel de acumulare de emoție.

Pentru tine, este diferență între prestația actoricească de teatru și film?

Da, e diferență și de la teatru la film și chiar de la film la film. După filmul *După dealuri*, am filmat în Franța. Acolo nu am mai filmat în ordine cronologică, nu am mai

avut câte 30 de duble, trebuia să fi complet altfel și să te adaptezi la o nouă echipă, la un nou stil, la o nouă abordare. Regizorul nu mai era scenarist, cu viziunea întregului film. Existau mai mulți în echipă și fiecare era cu meseria lui. Fiind mini-serie TV, ritmul a fost complet diferit. Trebuia să fi mult mai rapid.

Când vorbeai, într-un interviu acordat RFI, de mini-seria pe care o amintești, *Résistance* (2014), spuneaai următoarele: „m-au interesat povestea și personajele”. Legat de afirmația ta, te întreb: în ce măsură un actor își poate alege rolurile și cât de important e în economia unui film? Punctual, pe După dealuri, dar și la modul general. Cum te plasezi tu în această discuție?

E foarte bine când poți să-ți alegi personajele, pentru că ești un pic responsabil, trimiți ceva în lume și atunci e bine să ai șansa asta de a alege. Să zici, “da, uite, personajul ăsta are ceva interesant de spus și aș vrea ca eu să-l ajut să-și transmită povestea”. Uneori, nu ai șansa asta și alegi ceva în care poate nu crezi destul. De preferat e să poți alege, să fii convins că e bine și să crezi în ce faci.

Interviu de Ion Indolean

InterogaTIFF – Competiție

Maximón Monihan și Sheena Matheiken, Vocea celor neauziți

Sunt un cuplu, el e regizorul, iar ea, producătoarea filmului cu buget zero din Competiție. S-au logodit la Muzeul Gibli al lui Miyazaki din Tokyo, la capătul unei zile perfecte.

Le place să vorbească despre munca lor și despre filme în general și nu se seamănă deloc cu regizorii sau producătorii cu care ești obișnuit. Sunt bizari și entuziasmanți, la fel ca filmul lor.

De ce ați ales povestea asta?

M: Din două motive... Unul ar fi că e ceva ce se întâmplă zilnic la New York.

Se întâmplă și în România.

M: Da, ăsta ar fi al doilea motiv. Oriunde te duci, cineva stă cu mâna întinsă, și ce e de făcut, cum vei reuși să respecti umanitatea acelei persoane? Am încercat mereu să îi apăr pe acești oameni când lumea spunea că se prefac. Dintr-un punct de vedere artistic, mi s-a părut o provocare să fac ceva relevant social într-un mod creativ. Povestea e importantă, dar trebuie să o faci cum trebuie.

Cum ați obținut un sunet atât de complex?

M: Am făcut multă documentare, încercând să ne dăm seama de decibelii și de frecvențele care creează vibrațiile pe care oamenii cu deficiențe de auz le simt. Există o gamă largă de sunete pe care le pot auzi. Nu e la fel pentru toți. Am venit cu toată informația asta la prietenul nostru Coffman, care e un soi de vrăjitor al sunetului, o figură bizară. E foarte tânăr, are vreo 22 de ani. E un tip sfrijit, înalt și ciudat, foarte amuzant, cu o față mereu impasibilă. El a înțeles foarte bine ce căutam.

Experiența acestui film e ca o dimensiune paralelă.

M: Suntem complet amatori și n-avem pe nimeni în industrie. Ne-am zis ca măcar să facem ceva atât de nebunesc, încât să iasă în

evidență. Am spus celor implicați ca, dat fiind că personajul principal nu aude, să facem filmul din interiorul minții ei, pentru a crea claustrofobia de fi prins în mintea cuiva. Mi-au zis: “Aoleu, o să fie cam greu de vizionat.”

De fapt, e surprinzător de vizionabil, e aproape ca un film de acțiune.

M: Mă bucur că zici lucrul ăsta, am sperat mereu că va funcționa ca un film de acțiune sau ca un thriller. Evident, unul foarte de artă.

Cât timp te-ai pregătit pentru film?

M: Mi se pare că toată viața. De mic mi-am dorit să fac filme. Nu e ușor să faci un lungmetraj. Camerele erau scumpe. Am filmat înainte de nebunia cu DSLR-urile. Am învățat tot ce știm din filmele despre skateboard și videoclipurile făcute pentru prieteni. Și, ceea ce e mai important, am văzut o mulțime de filme. În SUA e un serial grozav, . E cu un tip prizonier într-o navă spațială și cu doi roboți care văd filme din primul rând, se uită la filme proaste și fac mișto de ele. Nu există școală mai bună de cinema.

Cât a costat filmul?

S: Zero... De fapt, ne-a cam costat, dar n-am avut niciun ban.

M: O companie de mașini ne-a invitat să facem un scurtmetraj la un festival, zicând că ne dă bilete de avion și o cameră de filmat, echivalentul a 10.000 de dolari. Mi-era de ajuns ca să fac un lungmetraj. Toți au fost încântați, mai puțin Janeva, cea din rolul principal, care n-a vrut să apară în film. Nu mai jucase niciodată, e studentă la arte. În realitate, e un om plin de viață. Nu

i-a fost greu să intre în rol fiindcă e extraordinar de bună. I-am zis că i-ar fi mai ușor să rămână în pielea personajului. A îmbrăcat hainele personajului și a devenit Olga. Nu vorbea deloc. Când filmam, ilegal, prin trenuri, oamenii îi dădeau bani. Acele scene sunt reale.

Ce reacții memorabile a avut filmul?

S: Janeva nu văzuse filmul. Am reușit să o luăm cu noi la premiera de la festivalul de la Bombay. La proiecție, publicul a fost groznic de tăcut. În India, publicul de cinema e interactiv, îți dai seama clar dacă îi place filmul sau nu. Dar n-au avut nicio reacție tot filmul și am fost sigură că am dat-o în bară, că

erau politicoși și nu plecau fiindcă era regizorul în sală. Imediat după proiecție, Monihan a anunțat că actrița era în sală și că era prima oară când vedea filmul. Stătea în fundul sălii. În timp ce se îndrepta spre scenă, brusc, sala s-a ridicat în picioare și a început să aplaude.

Ca să încheiem într-o notă relaxată, cum vi se pare Clujul?

M: Abia ce am sosit, nu ne dăm seama, dar mi se pare că toți prietenii mei români au farmecul, nebunia și relaxarea italienilor pe de o parte și umorul negru rusesc pe de alta parte. E perfect, îmi place la nebunie.

Interviu realizat de Laura Popescu

RUSSKAJA (AUSTRIA) **CONCERT**

MARȚI, 3 IUNIE | ORA 20:30 | CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

Acompaniament Live al filmului „Crucișătorul Potemkin” de Serghei Eisenstein

SHOW EXPLOZIV
TURBO POLKA METAL

BILETE PE BILETMASTER.RO WWW.TIFF.RO

TEETH OF THE SEA (UK) **CONCERT**

MIERCURI, 4 IUNIE | ORA 22:00 | CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR

THE LAST MAN

Live audiovisual interpretation of George Orwell's „1984”

The most adventurous psychedelic rock outfit in the UK. They are making some of the most exciting sounds since the Big Bang (NME)

BILETE PE BILETMASTER.RO WWW.TIFF.RO

TIFF.13
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 30.05-08.06.2014
www.tiff.ro
Co-organizator:
[ctrl+n]

**TRANSILVANIA
TALENT LAB**

MASTERCLASS-URI

INTRARE LIBERĂ

NAPOCA 15

**NIK
POWELL**
SCENARISTICĂ

Unul dintre cei mai renumiți și influenți producători din Marea Britanie, directorul National Film and Television School, vice-președinte în consiliul Academiei Europene de Film, Președinte al comitetului de film și membru al board-ului BAFTA. În anii 70, a înființat celebra casă de discuri Virgin Records, apoi, un deceniu mai târziu, Palace Productions, producând zeci de filme, printre care și *Company of Wolves* și *Crying Game*, de Neil Jordan, multi-nominalizat la Oscar. Cu compania sa Scala Productions a produs filme precum *Fever Pitch*, *The Neon Bible*, *Ladies in Lavender* sau *Calendar Girls*.

Luni, 2 iunie, ora 10.00

**PETER
FLINCKENBERG**
IMAGINE

Unul dintre cei mai îndrăzneți și experimentați directori de imagine din rândul tinerei generații de cinești finlandezi. De-a lungul carierei sale, a lucrat ca D.O.P atât pentru filme de ficțiune, cât și pentru filme documentare. A semnat imaginea unor filme precum *Concrete Night* (regia Pirjo Honkasalo, 2013) sau *Miss Blue Jeans* (regia Matti Kinnunen, 2012).

Marti, 3 iunie, ora 10.00

**KARIM
AINOUZ**
REGIE

Regizor și artist vizual de origine braziliano-argentiniană, Karim Ainouz a semnat regia unor filme precum *Madame Satã*, *Love for Sale*, *I Travel Because I Have to*, *I Come Back Because I Love You* sau *The Silver Cliff* toate prezentate în festivaluri precum Cannes și Venetia. Ultimul i-a adus premiul pentru Cea mai bună regie la Rio de Janeiro Intl. Film Festival (2011). În 2012 s-a alăturat echipei de creație a proiectului *Cathedrals of Culture* – un documentar 3D care îl are pe Wim Wenders ca producător executiv și pe Ainouz ca unul dintre regizori.

Miercuri, 4 iunie, ora 16.15

**PETER
WEBBER**
REGIE

Debutul său în lung metraj a fost unul răsunător. *Girl with a Pearl Earring*, cu Scarlett Johansson și Colin Firth în rolurile principale, i-a adus numeroase laude, 3 nominalizări la Oscar, două la Globurile de Aur și 10 la Premiile BAFTA. Apoi, Peter Webber s-a lăsat convins de Dino de Laurentiis să regizeze *Hannibal Rising*, iar în 2012 a regizat *Emperor*, cu Matthew Fox și Tommy Lee Jones, film câștigător al Audience Award (locul 2) la Palm Springs Intl. Film Festival. În prezent se află în post-producție cu documentarul *10 Billion*.

Joi, 5 iunie, ora 12.00

**KATRIEL
SCHORY**
REGIE ÎN PRODUCȚII
LOW BUDGET

Este Director Executiv al Israel Film Fund din 1999. Principala instituție de finanțare a cinematografului israeliene, Israel Film Fund sprijină, încurajează și promovează producția de film din Israel. Katriel Schory a fondat propria casă de producție de film în 1984 – BELFILMS LTD, cu care a produs peste 200 de filme de lung metraj, ficțiune și documentare, seriale de televiziune și co-producții internaționale.

Joi, 5 iunie, ora 15.00

Young German Cinema

„Made In Germany“

Finsterworld

One usually thinks of names like Fassbinder, Wenders, Herzog or, more recently, Tykwer, Petzold or Dresen when conversation turns to cinema „made in Germany“.

But there will definitely be some new names to consider after this year's showcase of Young German Cinema, which presents an eclectic line-up of

seven titles reflecting the diversity of filmmaking in Germany today.

Take Katrin Gebbe's feature debut *Nothing Bad Can Happen (Toretanzl)*, which had its premiere in Cannes' Un Certain Regard section last year and was inspired by horrifyingly true events. Or Frauke Finsterwalder's *Finsterworld* – based on a screenplay written by Finsterwalder with

her husband, the bestselling novelist Christian Kracht – which delivers a malicious and unflattering portrait of contemporary German society.

Meanwhile, German cinema's predilection for literary adaptations saw another bestseller being brought to the silver screen last year with Charlotte Roche's novel "Wetlands" ("Feuchtgebiete"). Previously known for his acclaimed graduation film *Combat Girls*, director David F. Wnendt is adept in his choice of imagery to shock (and entertain) his audience, and the choice of the young Swiss actress Carla Juri to play Helen, the teen experimenting with sex, drugs and hemorrhoids, is the film's real discovery.

Indeed, there are some great performances to see in the films at TIFF: Finsterworld has amassed the crème de la crème of Germany's acting establishment – from Corinna Harfouch through Ronald Zehrfeld to Sandra Hüller.

Bastian Günther's *Houston* is no exception with a bravura turn by Ulrich Tukur as the headhunter Clemens Trunschka whose alcoholic addiction takes him on a haunting journey into his own darkness.

Meanwhile, Berlin-based actor-di-

rector Jakob Lass's film *Love Steaks* has caused quite a sensation since premiering at the Munich's Filmfest last summer. To begin with, it won all of the prizes at Munich's competition for new German films, including the one for screenplay even though the production didn't have a script in the traditional sense. The film went on to win the main prize at the Max Ophüls Film Festival and was nominated for one of the main German Film Awards this spring.

But, although *Love Steaks* didn't make it to the top three winners, the nomination premium of € 250,000 to invest in a new project nevertheless came in very handy after the team had worked on a practically non-existent budget.

What's more: the filmmakers came to know how conservative and stick-in-the-mud cinema-owners can be when they proposed a simultaneous cinema and VoD release for *Love Steaks*. Day-and-date: Nein danke!

To top it all – the film isn't even Lass's graduation film, but only a practice film from his studies at the Academy for Film & Television „Konrad Wolf“ in Potsdam-Babelsberg.

Another low-budget film from Berlin is Nico Sommer's *Silvi*, about a

woman in her mid-40s – played by a remarkable Lina Wendel – who starts a new life looking for love and happiness after suddenly being ditched by her husband. Based on true events, this tragicomedy was also made with a relatively small budget which Sommer raised via his own kind of crowdfunding: „snowball-funding“ where he asked friends and family for financial support and they, in turn, asked their circle of friends for some spare Euros.

Finally, TIFF will be staging the world premiere of *28 1/2*, the graduation film by Kazakh-born Anton Gonopolski from Berlin's German Film & Television Academy (DFFB). The tragicomedy about a Greek womanizer called Apollo from Berlin, who travels to Russia in search of his illegitimate child, is quite an international affair. Lead actor Camillo Sottolichio as Apollo is half-Chilean, half Canadian, the DoP, Argentinian, the sound man, Norwegian, and the AD is from Alaska. And it's all under Russian direction and German production. „You can't get more „co-production' than this!“, the film's producer Anna Guddat says.

Martin Blaney

Cinema Mon Amour

The death of cinema?
The loss of celluloid and
the tyranny of digital

Two friends of mine have written books about the death of cinema. Joe McElhaney's *The Death of Classical Cinema*, published in 2006, is a brilliant study on the perceived shift from classic narrative filmmaking to modernism; Paolo Cherchi Usai's *The Death of Cinema*, published in 2001, is a poetic meditation on film's obsolescence, with the subtitle "History, Cultural Memory and the Digital Dark Age." It's this latter demise I want to discuss, and the homicide that precipitated it – the murder of celluloid. I'll lay my cards on the table: I loathe digital. Yet I know it's the way of the future, and no matter how much I kick and scream, we're not going back.

Here at TIFF, almost every screening will be projected digitally. Across the globe, even in festivals, 35 mm has become a rarity, a nuisance. The thrill I would get from seeing print runners carrying massive metal film cans between cinemas is a quaint memory, replaced by a few uploaded files that don't weigh a thing. To be honest, I have no interest in going into a projection booth anymore: no whirr of the projector, no flickering light, no slap slap slap sound when the reel ends and the film dangles on the roll. I realize all this is sentimental nostalgia, a rose-tinted *Cinema Paradiso* recollecti-

on (and I hate that movie), so let me get to more concrete explanations.

The digital revolution is financial blackmail, an ukase proclaimed by the people holding the industry's purse strings. There are two issues here: one is film production, the other is distribution. Starting with the former, we're told that digital represents a democratization of filmmaking: it's cheaper, it's more efficient, and never before has it been so easy for people to make movies. But why is this a good thing? When did "easy" become the guiding principle for an art form? And just because everyone can now make a movie doesn't mean they should be making movies. You have no idea how much crap my colleagues and I have to sit through, made by people riding the democratic wave of "cheap and easy." I know the technology is improving every year, and there are movies shot with the latest HD cameras, used with the right lenses, that approach the quality of celluloid. Yet digital still lacks the tactility of film, the sense of texture and tonal warmth that only real film stock offers. Digital is the equivalent of acrylic paint compared to oil: it's a harder feel, with harsher colors and a less controllable reproduction of sunlight. In Christopher Kenneally's terrific 2012 documentary on the subject, *Side by*

The Death of Cinema

Side, Martin Scorsese also makes the painting comparison, arguing optimistically that directors will still be able to make the choice just as artists still choose to paint with oils. But as Keanu Reeves reminds him (Keanu produced the movie and acts as interviewer), a painting doesn't incur an equal financial burden. Celluloid has become an economic liability, and while directors of the stature of Scorsese can still afford it, most filmmakers aren't given the option. Don't forget, Kodak went bankrupt two years ago – Kodak!

There are directors who've embraced the new format: David Lynch says he'll never go back to celluloid (after sitting through *Inland Empire*, I have no interest in seeing what else he can do with digital), and Peter Greenaway announced back in 2007 that cinema was dead. You can

even watch his 90-minute lecture on the topic, available on YouTube. Personally, I haven't the stomach for his empty provocations, and for me at least, the movies he's made on digital don't hold a candle to his work from the 1980s and '90s. James Cameron says "film has been dead in my heart for ten years." If only he'd give up directing completely...

Then there's the question of projection and distribution. Even films made on 35mm, or 16 (there's a very good Indian *noir* that premiered in Cannes last month, shot on super-16mm, called *Titti*) have to be transferred to digital, since film projectors are becoming obsolete. A few years ago I received an e-mail from the great cinematographer André Szankowski: he questioned comments I made in a review of *Lines of Wellington*, asking if I caught the press screening or the public one. Apparently the DCP had

problems in the press screening, but was fine later – I told him I was terribly sorry, but we can't always tell when it's a DCP problem and when it's the print.

I know there are benefits to digital. It's enabled an extraordinary revolution in the quality of film restoration (BUT unless the film is transferred back to celluloid, preservation problems are immense). Also, DCP has led directly to the rise of cinemas here in Romania, and for that I must be grateful. Yet I keep wondering what kind of Faustian bargain we've gotten ourselves into: even archival festivals now screen more and more on DCP, and audiences are losing the ability to recognize the difference. I wonder: with more people watching movies on phones or tablets, will anyone care that there is a difference?

Jay Weissberg

InterogaTIFF

Cristina Flutur: "I like the films that touch you and make you leave the theatre a changed person"

She received the Best Actress Award at Cannes for her debut film. She is an actress with a penchant for sensoriality. As a member of this year's jury she stated that she will decode and weight the films through the prism of both the ideas, and the emotions they convey.

Ten years after you graduated Drama here in Cluj, what's your impression of the city? Any changes?

It's changed a lot! I've been to Cluj many times in the last ten years and I've seen it change. Everything's moving. The atmosphere is completely different. When I was a student, it was a little bit more bohemian, now it has a different rhythm.

Do you think TIFF has anything to do with this?

It's possible and it's a good thing. It brings in a breath of fresh air.

How do you feel about being part of an international jury?

It's a big responsibility! I was very nervous when I got the proposal.

What are your criteria as member of the jury?

My relation to a film or a work of art in general seems very personal. I've said it many times over and

I really think there is a very intimate relationship between you and what happens on the screen. In my opinion, everything will go through what I personally feel, but at the same time I will try to look at things through a different perspective as well. It's hard to say.

Some jurors look for something new, as a criterion, but they usually come from a background in film criticism or film direction. You said, in a different interview, that you love nature and you're more attracted to the sensorial aspect, not the technical aspect of a film?

The two certainly go together, but what I like best about a film is when it conveys something that touches you and makes you reflect, and in the end you come out a changed person. What I'm most interested in is the human aspect. It's the sensitivity that art needs to remind the people. It might seem idealistic, but I think we need it a lot and films can certainly do this.

How was your experience working with Cristian Mungiu?

It was great. One of those fortunate meetings! In life, we have some

meetings that change us and I think meeting Cristian was one of those moments.

Did you ever meet similar people, in professional life?

Yes, in theatre. Very interesting people who, in a way, helped me find some niches I didn't know I had in myself – both in terms of acting method, and as way being, because the two are inter-related.

How many takes did you shoot on average, per scene, for *După dealuri*?

Sometimes we did even 30 takes, if we felt we didn't have it yet.

How did you manage to reach the intensity of the scenes in the second half of the film?

It's hard to say. I think for every case, working in a certain way helps you reach a character, but maybe it doesn't help you reach another, who has a different internal structure. With Alina, it was as if I was coming out of a cave and I was trying to go lower and lower throughout the film. The fact that we shot in chronological order helped a lot. Emotions kept accumulating and we somehow found a way to keep the previous emotion, so that I

didn't have to start from scratch. I kept it and I tried to grow it. A kind of accumulation of emotion.

What's the difference between acting for theatre and acting for film, in your perspective?

There is indeed a difference between theatre and film, but also between any two films. After *După dealuri*, I shot in France. We didn't shoot in chronological order there, we didn't have 30 takes there, you had to be completely different and adapt to a new crew, a new style, a new approach. The director was no longer also the screenwriter, with a vision for the entire film. There were more people in the crew and each had his own specific job. Because it was a mini-series for TV, the rhythm was completely different. You had to do everything much faster.

When you talked, in an interview for RFI, about the mini-series you mentioned, *Résistance* (2014), you said: "I was inte-

rested in the story and the characters". About that, what's the extent to which an actress can choose her roles and how important is it in the economy of a film? More specifically, for *După dealuri*, but also in general. What's your position on this?

It's very nice to be able to choose your characters, because it makes you feel responsible as you're sending something out-there in the world and then it's better to have the chance to choose. It's like saying "yes, look, this character has something interesting to say and I'd like to be the one to help convey that story". Sometimes, you don't have that chance and you might choose something you don't believe in enough. It's preferable to be able to choose, to be convinced it's the right thing and to believe in what you're doing.

Interview by Ion Indolean

InterogaTIFF – Competition

Maximón Monihan and Sheena Matheiken, *The Voice of the Voiceless*

They are the couple that made and produced the zero-budget film of this year's Competition. They got engaged in Miyazaki's Ghibli Museum in Tokyo, at the end of a perfect day.

Why were you interested in this particular story?

M: For a couple of reasons... One is that it was happening in New York every single day.

It happens here as well.

M: Yes, of course, that's the second reason. Everywhere you go, somebody is going to ask you for money and what do you do in that situation, how do you respect that person's humanity? So I would be very defensive and try to stand up for those people when other people would say, "They are probably just faking it". And then, on an artistic side, it felt it was a challenge to do something with social relevance, in a creative way. The story is important, but you have to do it right.

How did you come up with such a complex sound?

M: We did a lot of research to try to figure out exactly the sort of decibels and frequencies that create the vibrations that deaf people can experience. In the deaf world there is a wide range between what people can't and can hear. So it's not the same for everybody. We handed all that information over to our friend Coffman, who is like a sort of crazy sound wizard. He is really young, about 22 years old. He is a super skinny tall awkward guy who is really funny and deadpan. He could tap into it really well.

The experience of the film is like a completely different dimension.

M: We are complete amateurs that don't have connections. So we thought we'd better make something that's sort of crazy and will at least stand out. So I told every-

one involved that, because she can't hear, we will make the film as if we are trapped inside her head, it will create that claustrophobia of being in kind of mindset. And they were like: "Oh boy, this is going to be hard to watch."

Actually, I think it is surprisingly easy to watch, it feels almost like an action movie.

M: I'm glad you say it, because we've always hoped it will play a little bit like an action movie or a thriller. Of course, a very art-house one.

How long did it take to prepare your film?

M: It feels like it took all my life to do it. I wanted to do movies since I was a kid. It's intimidating to make a feature film. Also, we had nobody in the film world. Cameras used to be expensive. We shot this before

the DSLR craze, on an old video camera. All the stuff we learned was through making skateboard movies and music video clips for our friends. More importantly, I spend a lot of time watching movies over and over again. There is this really great TV show in the US, *Mystery Science Theatre 3000*. It's with a guy who's stuck on a spaceship and there are two robots, sitting in the front row. They watch the really bad movies and make fun of them. It's is the best film school you could ever go to.

How much did your film cost?

S: Zero... Actually it cost a lot, but we didn't have any money.

M: A car company invited us to be part a youth festival, and they would give us the equivalent of 10.000 dollars in airplane tickets and a camera to make a short film in that festival. I didn't need anything else, with that I could make a feature film. Everybody was up for that with the exception of Janeva, the lead actress, who didn't want to be in the movie. She never acted before, she is an art student. In the real life, she is so vibrant. It wasn't too hard to get her in the role, she's just that good. I told her it would be easier for her to stay in the character all the time. So she put on a costume and she became Olga. She never talked.

When we shot, illegally in the trains people would give her money all the time. All those scenes are real.

What are the more memorable reactions to your film?

S: Janeva had not seen the film. We managed to bring her with us to the world premiere in Bombay. When the film opened, the audience was so quiet. Cinema viewers there are extremely interactive. If they love it, if they have it, you know. But throughout the film there was no reaction and I was so sure that we terribly bombed and people were just being polite because the director was there and so they didn't want to leave. Right after the screening, Monihan announced she was there and that was also her first time seeing the film. She was sitting way back. And, as she walks down, suddenly the entire crowd stood up and gave her a standing ovation.

To end in a lighter note, what's your impression of the city?

M: We really just got here, and I can't really tell, but all the Romanian people we know, have the craziness and the charm and the sort of laid-back cool of the Italians and then they have the dark sense of humor of the Russians. It's sort of perfect. I love it.

Interview by Laura Popescu

Competiție

Vocea celor neauziți

Competiția TIFF oferă din nou spațiu peliculelor mărunte, aventuroase, subversive, făcute în regim de gherilă. Acest „La vos” e un exemplu încurajant despre cum un film făcut cu ingeniozitate, fler vizual, story emoționant și buget minuscul poate ajunge într-o sală (sperăm) plină de festival. O tânără peruană surdomută este smulsă de la părinții ei, sub pretextul că va fi educată în America la o școală specială, însă e, de fapt, vândută unor traficanți de

carne vie care o închid într-o casă conspirativă din New York și o obligă să cerșească. Regizorul Maximón Monihan realizează un film alb negru (întrerupt parțial de visele color ale protagonistei, ce iau forma unui strigăt expresionist, aproape fovist) și mut (auzim zgomotului sângelui pulsând în urechi, pentru că nu părăsim niciodată perspectiva eroinei) care, în ciuda sordidului poveștii, ne oferă momente de poem vizual, de patos, tandrețe și chiar comedie bufă ce amintesc

când de Chaplin, când de Fellini sau de Woody Allen. Debutanta Janeva Calderón Zentz, cu ochii ei imenși și fragilitatea clovnească are ceva din alura lui Charlot combinată cu Giulietta Messina. Iată un film cu mai multă minte și suflet decât trei sferturi din producțiile pe care le vedem în multiplex-uri, realizat cu un buget mai mic decât bacșișul pe care vedetele hollywoodiene îl aruncă valetului ca să le parcheze mașinile.

Anca Grădinariu

Vox Pop

PHILOMENA

„A fost emoționant și totuși cu momente comice. E impresionant că e o poveste reală și că multe familii au trecut prin asta. M-am abținut să nu plâng.”

– **Iulia, 28, Project Manager**

„E puțin diferit față de conceptul pe care TIFF l-a adoptat până acum. Simt că TIFF-ul de anul ăsta e altfel.”

– **Ana, 25, psiholog**

20.000 DE ZILE PE PĂMÂNT

„Ascultam mult Nick Cave mai demult. Acum, după film, vreau să ascult mai mult. Am aflat multe lucruri noi despre Nick și despre cum mediul și familia l-au format.”

– **Piotr, 30, professor**

„În afară de muzica lui Nick Cave, nu știam multe despre viața lui și despre ce e dincolo de artistul pe care îl vedeam și ascultam. Retorica filmului mi l-a arătat pe Nick, pasionat de mistere. Filmul a fost educativ pentru mine.”

– **Andreea, 26, programator**

„Pentru cine e fan Nick Cave, evident că e de văzut, iar pentru cine nu e, e instructiv-educativ.”

– **Lorelai Petroiu, 33, web designer**

ÎNTRE DOUĂ SURORI

„Am fost puțin cam dezamăgit de locațiile în care a fost filmată de pelicula – sunt din Weimar, așa că mă am fost atent să văd ce locuri aș putea să recunosc, iar acela a fost doar ultimul cadru. Dar, în afara de asta, a fost foarte interesant să observ viața lui Schiller dintr-o perspectivă diferită față de cea pe care am învățat-o la școală.”

– **Richard, 19 ani, student**

„Mi s-a părut frumos, ca toate filmele cu costume de epocă. M-a făcut să caut mai multe despre viața lui Schiller.”

– **Lenke, programator**

„Cel mai tare m-a impresionat legătura dintre cele două surori. Chiar dacă, la final, susțineau că legătura lor este ca și inexistentă, pactul dintre ele a fost unul cât se poate de real.”

– **R.J., 21 de ani, student**

„A fost mult prea dramatic, pentru gusturile mele. Chiar dacă este bazat pe fapte istorice, asta nu scuză faptul că multe secvențe din film au fost complet nerealiste.”

– **Livia, 24 de ani, masterand**

Dacă ți-a plăcut...nu rata!

- Dacă-ți plac filmele lui James Cameron, vezi *Pionier*.
- Dacă-ți place Sandra, încearcă *R100*.
- Dacă ai văzut *Il Divo* și ți-a plăcut, nu rata *Trăiască libertatea!*
- Dacă ți-a plăcut *Fecioara și Moartea*, du-te la *Venus înveșmântată în blănuri*.
- Dacă-ți place Varza à la Cluj, vezi *Patch Town*.
- Dacă ți-a plăcut *Short Cuts* a lui Altman, mergi la *Finsterworld*.

Ochi pentru ochi

Albastru de calvar

În *Calvarul*, regizorul și scenaristul John Michael McDonagh ia o premisă clasică (X îl anunță pe Y că-l va ucide fix de azi într-o săptămână, adică duminică) și-i conferă un twist malițios/provocator – X va rămâne un mister până la final (suntem într-un orașel de coastă, așadar toți sunt suspecți, deci parfum de Agatha Christie), în timp ce Y ne este prezentat din primul cadru, și e cât se poate de preot. În *Rabla albastră*, regizorul, scenaristul (și, foarte important, directorul de imagine) Jeremy Saulnier ia o premisă răs-vazută (X află că Y, cel care i-a greșit cândva, iese bine-mersi din pușcărie, drept care decide să rezolve problema cu mâna lui) și... nu-i conferă un twist neapărat, dar o execută sec/absurd, într-o manieră care ar trebui citită drept lecție de regie/montaj, și abia apoi de morală.

În *Calvarul* aflăm relativ repede (dat fiind că eroul, jucat placid de Brendan Gleeson, se chinuie să afle cine dintre consăteni vrea să-l trimită pe lumea cealaltă) că motivele execuției anunțate sunt mai degrabă aleatorii – preotul n-a greșit nimănui, în nici un caz nu atât de tare încât să-și atragă o condamnare la

moarte, ceea ce va transforma deznodământul într-un tablou pe cât de halucinant, pe atât de fascinant. În *Rabla albastră* aflăm motivele care-l împing pe „eroul” jucat de Macon Blair (combinație improbabilă de Nathan Lane și James Nesbitt) să se răzbune abia după (!) ce răzbunarea se întâmplă, ceea ce va transforma actul al doilea într-o mostră de suspans cum puțini ar fi crezut că mai poate răsări pe un teren atât de bătătorit și va duce deznodământul acolo unde puțini îndrăznesc (și reușesc).

Calvarul este al doilea film al lui McDonagh – umorul din *The Guard* se găsește și aici, din belșug, doar că mai puțin flamboaiant și infinit mai negru. Premiile Academiei Irlandeze pentru film, actor și scenariu sunt juste și binevenite – și presupun că sunt doar începutul. *Rabla albastră* este al doilea film al lui Saulnier – sângele din *Murder Party* curge și aici, dar, cumva, doare mai mult. Premiul FIPRESCI de la Quinzaine și premiul de regie de la Gijon te-ar putea face să aplauzi, dacă n-ai fi ocupat să-ți scoți pălăria.

Andrei Crețulescu

Noul MacBook Air!

Toată puterea pe care o vrei. Toată ziua.

Oferte Speciale în perioada TIFF!

(detalii în magazinul Noumax din Casa TIFF)

noumax
www.noumax.ro

Authorized Reseller

Authorized Service Provider

TIFF.13
Transilvania International
Film Festival Cluj-Napoca 30.05-08.06.2014

Raiffeisen BANK
Reușim împreună.

viatafaracash.ro

Viața fără CASH

Trăiește Viața fără CASH și prinde rolul principal în cele mai tari experiențe!

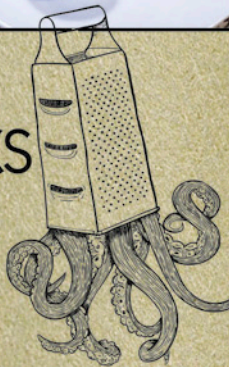
Plătește smart și intră pe www.viatafaracash.ro pentru a câștiga experiențe de neuitat sau marele premiu, **Nissan Juke!**

Promotie valabilă în perioada 7 aprilie - 21 decembrie 2014. Regulamentul este disponibil în mod gratuit pe www.viatafaracash.ro.

BRICKS
(M)eating Point
Restaurant - Wine & Jazz Lounge

Restaurantul BRICKS
Cel mai bun loc
de servit masa
din oraș!

Cluj-Napoca str. HOREA nr.2

www.brickrestaurant.ro

TEL: 0364-730615

Fax: 0364 - 730616
contact@brickrestaurant.ro

Like us on Facebook
<http://www.facebook.com/brickrestaurant>

Dance of the Steel Bars   Man of Steel   Steel Trap
Steel Magnolias   Steel Toes   Steel Cowboy
Real Steel   Men with Steel Faces   Steel Dawn
Steel and Lace   Sapphire & Steel   Steel
The Steel Claw   Cold Steel   The Steel Helmet
Tears of Steel   Steel Spirit   Steel City   Steel Toes
Made of Steel   Steel Beings   Cross of Steel
Man with the Steel Whip   Bending Steel   Blue Steel

Who says that two very different industries have nothing in common? Throughout the world Tenaris promotes inner growth through art and culture, and in Romania TenarisSilcotub is a long term partner to the country's biggest and most popular film festival.

We are pleased to meet you at TIFF 2014!

TenarisSilcotub

Proiecții speciale

Trăiască libertatea!

Optzeci la sută din succes e să apari (la timp), spune tatăl incestuos favorit al industriei de film, Woody Allen. Și cam așa e cazul cu *Trăiască Libertatea*, o critică (comică), venită la timp, a scenei politice din Italia și Europa. Crizele politice sunt de fapt colmatări de crize umane, de oameni căzuți în sevrăj moral și în incapacitatea mentală de a funcționa. Președintele partidului de opoziție, luat la șuturi zilnic de presă și de propriii săi colegi, renunță la tot și fuge la Paris, la o fostă amantă acum măritată cu un rezgizor asiatic cool (are un singur

nume, ca un fel de Tarsem). Într-un timp, în Roma, partidul îl aduce pe fratele geamăn (și psihotic) al președintelui și îi cere să-i ia locul dispărutului. Psihotic cum o fi, geamănul e capabil de mai multă compasiune și discernământ politic decât un politician cu vechime. Poate ideea sună a mișto facil, dar cum altfel să-ți plângi oful despre un Berlusconi, dacă nu punând în scenă un circ? Toni Servillo (gemenii) își continuă rolurile de tipul "eu centrez, eu dau cu capul" din seria *Il Divo* și *La Grande Bellezza*.

Mark Racz

Fără limită

R100

Al patrulea lungmetraj al niponului Hitoshi Matsumoto (omagiat în cadrul TIFF în 3x3-ul din 2012) este, dacă își imagina orice persoană (ne)sănătoasă la minte, un colos și mai dement decât anterioarele filme ale respectivelor. Premisa e simplă: un bărbat tipic japonez intră într-o clădire fadă, insipidă. În acea clădire se află o cameră a dorințelor desfrânate și scandaloase, totul parte a unui club ultra-exclusivist și masochist. Individul se

angrenează la o serie de experiențe pe muchia de cuțit dintre orgasmic și nemilos: în fiecare seară e vizitat de câte o dominatrix ce-l aduce pe culmile extazului prin varii metode absolut deloc ortodoxe. *R100* e o experiență mai rar întâlnită: e pe rând, film de acțiune, film în film, fantezie perversă și, nu în ultimul rând, o comedie zguduitoare. Ce mai, un film cult prin excelență, șugubăț și cu mult zvâc.

Cătălin Mesaru

Competiție

Câinele

Rămăs fără stăpân, un câine lup se plimbă prin Teheran. O femeie gravidă, o mamă disperată să-și salveze fiul bolnav și doi consumatori de droguri îi ies în cale. aDebutul în regie de lungmetraj al lui Amir Toodehroosta intervine după 12 scurte și reușite o performanță remarcabilă: este în primul rând un film bun și abia apoi un film iranian. Toate locurile comune care fac din cinema-ul *Made in Iran* o chestiune strict festivalieră (lipsa totală de contexte și explicații, dialogurile greu accesibile vesticilor) sunt subminate însă cu un bun-simț exemplar. Structura episodică, extrem de bine calibrată trece transversal prin tot ce înseamnă societatea iraniană contemporană, cu toate defectele și efectele ei. Căsătoriile aranjate care maschează un fel islamic de prostituție, adulterul, traficul de

organe, consumul de substanțe interzise și vagabondajul prin pitorescul mizer al periferiilor decurg lin și frustrant. Câinele din titlu, martor al nefericiților și pretext itinerant prin societatea din Te-

heran este până la urmă un simplu câine (obiect de lux cam interzis și considerat non-islamic), nu vreo metaforă greoaie sau ultra-eterică.

Cristi Mărculescu

Ochi pentru ochi

Un pact

Paul și Georg sunt doi băieți de liceu cu firi foarte diferite în RDG-ul anilor 80. Paul e intuitiv, Georg e calculat. Paul îl convinge pe Georg să se despartă de Anna (care completează triumphiul amoros pe care e bazată premisa), dar acesta din urmă pune o condiție: să o poată revindica oricând. După mulți ani, Paul și Anna sunt căsătoriți, au copii și ambii au cariere de succes. Dintr-o dată Georg (jucat de Sylvester Groth, dacă vi-l amintiți pe Goebbels din

Inglourious Basterds) reappare în viața lor și Paul e convins că vrea să intervină între el și Anna. *Un pact* face o demonstrație atent construită despre răzbunarea închipuită, care crește ca un cancer în mintea protagonistului, ca apoi să intervină răzbunarea neașteptată, parcă accidentală. Denis Dercourt implementează transparent și meticulos, sprijinindu-se pe o distribuție excepțională, convențiile thrillerului, iar, în ultima parte, răsturnările de situație realmente surprinzătoare detur-nează toate speculațiile de până atunci ale spectatorilor. Ceea ce începe ca o fabulă cinematografică

că deloc complexă se transformă într-o poveste captivantă despre cât de departe pot merge atât răzbunarea atent planificată, dar și cea închipuită.

Radu Meza

Must See

Cinci superlative coreene

Prin sprijinul Ambasadei Coreei de Sud, TIFF 13 are cinci titluri coreene în program. Cinema-ul coreean se autorecomandă și nu poate lipsi de la TIFF, așa că, în loc de cinci recomandări, vă spunem mai bine cinci feluri în care coreenele de anul acesta excelează.

Expresul zăpezii: Mai multe victime colaterale în jurul lui Chris Evans decât în *Captain America*, mai mulți nevinovați uciși de personajul lui Vlad Ivanov decât în orice alt film al său în total.

Suspectul: Urmăriri cu mașini mai ceva ca-n *Furios și iute*, cafeli marțiale, explozii și-mpușcături prin mall-uri sau sedii de corporații și doi protagoniști mai greu de ucis decât John McLane.

Avocatul: Box-office mai mare decât toate filmele coreene din ultimii ani și un Song Kang-ho mai vorbăreț decât în *Expresul zăpezii*. Personajul lui bănuim că ar fi cel mai tare avo-

Avocatul

cat din istoria Coreei.

Moebius: Interacțiuni mamă-fiu mai neliniștitoare și mai perverse ca-n *Pieta*, mai multe mutilări genitale ca-n *Insula* și dialoguri mai puține ca-n *Arcul*. Alte comparații nu pot fi făcute, Kim Ki-duk nu poate fi comparat

decât cu Kim Ki-duk.

Escrocheria: Cel mai dur film animat din această ediție a TIFF, cu violență, prozelitism și un protagonist bețiv și antipatic care-njură mai mult ca Bruce Willis în *Ultimul samaritean*.

Radu Meza

Noul film german

Noul film german

Întâmplător sau nu, noile filme germane par să împărtășească fundamental o problemă continuă a identității. Fie ea o identitate de natură amoroasă, națională, ori economică, panorama oferită de secțiunea *Noul Film German* scoate la suprafață o sumedenie de anxietăți care continuă să bolborosească sub calmul și mașinismul propriu societății germane. Problema trecutului nu pare a fi uitată niciun moment.

Finsterworld abordează problema identității germane cel mai direct, creând un ansamblu atotcuprinzător de personaje: un domn în pădure și un prieten corb, un cuplu de

bogați și fiul lor terorist, bunica lui uitată într-un azil, un polițist care se îmbracă în urs de pluș, soția lui care încearcă în van să facă documentare proaste despre oameni triști și o clasă de adolescenți în drum spre ritualica vizită a unui lagăr german, menită să mențină prezentă vina colectivă în cetățeanul de mâine al Germaniei – nu atât că e vina lui, ci că ar putea fi în viitor. Filmul se prezintă contemplativ-amuzant până când ceva explodează, iar lucrurile se schimbă.

Houston se uită înspre un potențial viitor al Germaniei cu o poveste improbabilă de atentat spionaj corporatist în care un german aproape

de senectute călătorește la Houston pentru a intercepta un CEO rival. Doar că ochiul german nu vede orașul magnaților petrolieri americani în gloria lui americană și liberă, ci într-un formalism alienant în care oamenii par niște intruși în arhitectura banilor care se apleacă peste oameni și le conferă statutul de furnici. Bine ai venit în capitalismul perfect, o soluție excelentă atât timp cât ești gata să-ți vinzi sufletul pe cenți.

Silvi începe într-o mașină în care soțul trage deodată pe dreapta, deschide o bere, și-i spune nevestii Silvi cea din titlu ca el gata, s-a plictisit. Și se dă jos din mașină și pleacă. Așa i se termină relația cu singurul bărbat din viața ei cu care a fost timp de 33 de ani și așa începe călătoria lui Silvi cea de 48 de ani care, după atâta timp, știe perfect ce fel de soție e, și ce fel de preș, dar nu și ce fel de om. Așadar încearcă tot soiul de lucruri, inclusiv cocaină și diverse extravagante sexuale în speranța că-și va redescoperi femeia din ea, doar că tot dă ori peste oameni vădit dubioși, ori peste oameni dubioși în dulap. În *Ferit de rele* un băiat pierdut, mesianic și epileptic caută în suma traumelor lui o misiune de la Iisus, iar în epilepsie un dialog cu Sfântul Duh. Doar că nu e exact sigur care e misiunea lui, până când dă peste un aparent bun samaritan care îl ia la el în casă și încetul cu încetul începe să-i releve misiunea. Iisus nu poți să fii fără o sumedenie de opresori de

Udă toată

menți, iar el, slavă Domnului, și-i găsește. Poate cel mai zguduitor dintre noile filme germane.

Dragoste în sânge e tot cu un băiat destul de sărac cu duhul care apare în pragul unui hotel hotărât să facă treabă. Expertiza lui constă în masatul oamenilor bătrâni și în a aluneca într-una pe toate suprafețele vag lucioase. La parter, o fată angajată și ea la hotel, doar că în bucătărie, pare că se distrează de minune cu gătitul și colegii, într-o asemenea măsură încât, de distrată ce e, la un moment dat naufragiază leșinată pe o plajă pustie unde băiatul cu deficiențe de duh o găsește, ocazie cu care între ei se înfiripă o relație de o configurație cel puțin unică.

Udă toată, chiar și după standardele înalte ale TIFF-ului, la capitoul imagini șocante sau repulsive, filmul stă de-a dreptul respectabil. O fată își dezvoltă propriile noțiuni aparte despre igienă și sexualitate, în prezența unor părinți care o tratează ca

și cum nu e. Așadar aventurile ei debordante sunt în perpetuitate contrapunctate de evenimente cât se poate de traumatizante din trecutul ei de copilă de 8 ani, astfel încât acolo unde părinți și dragoste nu sunt, slavă Domnului droguri și fluide corporale dubioase sunt destule.

28 1/2 trebuie văzut pentru a fi crezut. Adesea acest film nou german e un musical rus. Între trei limbi și cu un simț al umorului frenetic, un domn își caută fiul și ajunge la un concurs de talente dintr-un sat. Cam atât se întâmplă factual în film, în rest, oamenii încep din când în când să cânte în germană, lucrurile se învârt, oameni dansează, se fac alte filme în paralel, circuit vieții și Fellini – filmul curge cu o nonșalanță și o energie dementă ca și cum, undeva în alte dimensiuni, toate lucrurile din acest film au absolut sens.

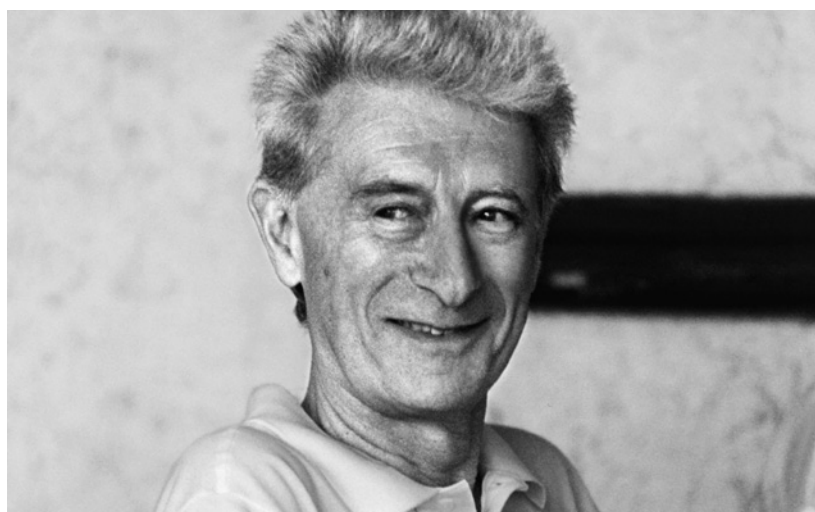
Cătălin Moise

Dragoste în sânge

3x3

Peter Solan

Epoca de aur a cinema-ului *new wave* cehoslovac din anii '60 e, în mare, asociată cu regizorii cehi (și cele două Oscaruri câștigate de Menzel și Kadar&Klos), dar slovacii și-au jucat și ei rolul în timpul cvasi-emancipării politice/culturale din 1960-70. Filmele slovacului Peter Solan au fost pe cât de incomode (a refuzat în mare -să facă filme de propagandă și să se dea pe topan cu toți securiștii) pe atât de inovatoare.

Diavolul nu doarme niciodată (1956) e atât un comentariu despre cinema (câțiva cenzeni din Departamentul de Cultură se uită la filme și decid ce e de tăiat) cât și o nu-

foarte-voalată critică socială a comunismului cehoslovac. Sunt trecute prin malaxor obsesia pentru fericire a unor cadre de partid și incapacitatea lor de a înțelege cum un tânăr funcționar poate fi trist când în jur sunt atâtea șantiere; alcoolismul celor care lucrează în aparatul de stat ori absurdul obținerii unui apartament din partea statului. Venind cu câțiva ani buni înainte de succesele festivaliere ale cehilor, un film ca *Diavolul...* e mai degrabă de referință pentru sufletele central-europene, cum ar veni, propunând un „mișto doct” la adresa comunismului înconjurător, bine camuflat în satiră (înclinație stilistică răs-

răs-cântată în cazurile unor Hrabal sau Kundera).

În plin *coup de foudre* festivalier pentru cinema-ul cehoslovac, Solan vine cu *Boxerul și moartea* (1963), povestea unui boxer amator într-un lagăr de concentrație german. Scutit de la camera de gaze mulțumită talentelor pugilistice, Kominek trebuie să se bată cu comandantul plictisit al lagărului, Kraft, un fost campion regional de box. Kominek trece printr-un program de îngrășare-antrenament, dar și prin crunte dileme morale legate de statutul său în comparație cu cel al celorlalți prizonieri. E mai bine să mori laolaltă cu ceilalți după o tentativă eșuată de evadare (astfel afirmându-ți libertatea) ori să mai trăiești trei zile cristice în care să mănânci ca spartul (lături, dar la galeată) ca să-l mulțumești pe boxerul-colonel plictisit? Filmul a fost blocat timp de patru ani de autorități, paradoxal într-o perioadă în care guvernul cehoslovac gira cam orice proiect despre ororile Holocaustului. O fi de vină faptul că *Boxerul...* prezintă prea clar mecanismele unui sistem autoritar în stare terminală și mai ales tertipurile emoțional-morale prin care se poate rezista. Și da, într-un fel e o combinație între *Rocky Balboa* și *Road to Victory*, dar alb-negru și fără supape comice.

Înainte de sfârșitul nopții (1965) e mult mai ușurel, un fel de comedie/dramă de ansamblu, despre un grup disparat de petrecăreți într-

o stațiune din munții Tatra. Sub microscop e așadar un mare mit socialist (mersul în concediu la mare sau la munte) și micro-basmele pe care oamenii și le spun (lor înșilor îndeosebi) pentru a nu-și bate capul cu imaginea de ansamblu, recte viața lor sub bocanc. Doi instalatori, două funcționare de rang mic (care au strâns bani tot anul pentru concediu) și un cadru de partid gata să bea toate salariile angajaților unei fabrici în timpul unei singure nopți. Plus un barman înțelept și cumva atotobservator.

Niciuna dintre povești nu e „principală”, mult mai relevantă fiind dinamica dintre personaje mai degrabă

decât concretețea/rigoarea narativă - asemănător cu *Family Nest* al lui Bella Tarr, actorii sunt în mare amatori, scenariul în mare improvizat, regia e mai degrabă itinerantă, sărind de la un subiect/dialog la altul. Din nou, ca și în cazul ironiei sociale din *Diavolul...*, e foarte evidentă sensibilitatea central-europeană a lui Solan, dar în cazul acesta pentru tablouri emoționale colective, pentru suprapopularea (atât a cadrului cât și a poveștii) cu personaje contradictorii, povești neterminate, taclale fără orizont imediat, dar extrem de personale.

Mark Racz

COMPANIA DE APĂ
SOMEȘ SA

APA ESTE VIAȚĂ, APA ESTE NATURĂ.
Compania de Apă Someș îmbrățișează valorile ecologice și prezintă proiecțiile ECO la ediția din 2014.

■ TIFF la cald

S-a deschis Depozitul de Filme

Depozitul de Filme a fost inaugurat aseară ca cinema neconvențional și spațiu cultural complex. A fost un frig teribil la proiecția filmului *Sfârșitul cinematografului* în prezența regizoarei argentinene Meritzell Soler. Soluția de salvare a seriei a fost mobilizarea fulgerătoare a organizatorilor care au distribuit shoturi de pălincă gratis spectatorilor rebeghiți de frig, rezultând o inaugurare extrem de neconvențională pentru un cinema cât se poate de neconvențional și el. Tot despre cinema neconvențional s-a discutat și la prima conferință a Campaniei *Salvați Marele Ecran* de ieri dimineață, de la Mansarda Boema, cu reprezentanți ai municipalității locale și manageri culturali care au reușit, în contextul privatizării cinematografelor de după 1990, să oprească dispariția completă a acestora prin modernizare. Explicând cum s-ar putea repeta succesul proiectului croat, prin care au fost digitalizate aproximativ 30 de săli de cinema în doar doi ani, Tina Hajon, Head of Film Exhibition la Croatian Audiovisual Centre, susține că e esențial ca autoritățile să colaboreze cu un specialist în management de ci-

nema, care poate apela și la sfatul altor experți din domeniu. În sprijinul acestei idei a venit și Robert Ene, Dcinex Romania, care a explicat cum autorităților de multe ori li se impun condiții la licitații publice, ceea ce are ca efect modernizări cu probleme, ce atrag alte costuri. Ivo Andrie, fondator și manager Aerofilms Cehia, e convins că cinematografele nu pot supraviețui exclusiv prin proiecții de film, că e nevoie de repertorii pe segmente de vârstă și chiar și activități conexe, de la artele spectacolului la arta gastronomică. Fiind deschis sugestiilor online de la spectatori, proiectul lui încurajează participarea activă a acestora în programarea secțiunilor de film, asigură o continuitate sau chiar o creștere a numărului de spectatori. De acest argument s-a folosit cu succes Marta Materska-Samek, președinta boardului Cinema Development Foundation din Polonia, atunci când a navigat prin legislația fondurilor structurale europene și a reușit să le direcționeze către rețeaua de cinematografe, motivând încă o dată importanța socială a sălii de cinema. Din păcate, „modelul” românesc a eșuat – cu toate că au avut aceeași intuiție, de a versatiliza spațiul sălii

de cinema, în anii de după Revoluție, cei din conducerea RADEF au pierdut treptat controlul asupra rețelei de săli. Ieșind brusc de sub tutela Centrului Național al Cinematografiei, România Film a fost nevoită să se autosusțină financiar, prin metode alternative de a închiria spațiul în afara proiecțiilor pentru discotecă sau jocuri de noroc. Dacă în realizarea proiectului lui, Ivo Andrie a putut închiria săli de cinema de la stat cu sume modice, preluând astfel și datoria întreținerii lor și folosind-le în scop cultural, reprezentantele România Film au explicat cum sălile de cinema din România au fost luate cu forța de către chiriași prin instanță, din cauza unor modificări legislative. În lipsa unui interes din partea autorităților de a oferi un ajutor financiar RADEF-ului, inclusiv piața distribuției de film a avut de suferit, iar, odată cu ea, și locul cinematografului în conștiința publică. Însă atunci când instituțiile avizate întorc spatele, e rândul unei reconstrucții de la nivelul cel mai mic, așa cum au demonstrat-o alte inițiative individuale. TIFFul a început-o cu Depozitul de Filme.

Georgiana Madin

■ TIFFie – Selfie-ul tău de la TIFF

Dacă ai reușit să te tragi în poză cu un regizor sau actor de la TIFF sau cu o personalitate a festivalului, la petreceri, la cinematografe, pe stradă, la cafenea, chiar dacă tu ești în prim-plan și el/ea doar în fundal, trimite-ne selfie-ul tău de la TIFF, și îl vom publica pe ultima pagină a AperiTIFului, la rubrica TIFF la cald. Trimite-ți TIFFie-ul pe adresa laura.popescu@tiff.ro.

TIFF salvează DEPOZITUL DE FILME

CLUJ - 100 DE ANI DE CINEMA (1914-2014)

Participă la campania de strângere de fonduri pentru a reda orașului DEPOZITUL DE FILME
Pentru un cartier viu.

Str. Maiakovski 31-35. www.salvatimarelecran.ro

o inițiativă

un proiect

cu sprijinul

parteneri media

